

Protocol tot wijziging van de Overeenkomst inzake stations op de Noordelijke Atlantische Oceaan, ondertekend te Parijs op 25 februari 1954; Montreal, 1 december 1972

BRIEF VAN DE MINISTER VAN
BUITENLANDSE ZAKEN

Nr. 1

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen: 9 januari 1974.

De wens, dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste dertig leden der Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 8 februari 1974.

's-Gravenhage, 28 december 1973.

Ter voldoening aan het bepaalde in het tweede lid van artikel 60 en onder verwijzing naar het derde lid van artikel 61 van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer u hierbij de Engelse tekst en de vertaling in het Nederlands over te leggen van het op 1 december 1972 te Montreal tot stand gekomen Protocol tot wijziging van de Overeenkomst inzake stations op de Noordelijke Atlantische Oceaan, ondertekend te Parijs op 25 februari 1954, zoals gewijzigd bij het Protocol, ondertekend te Londen op 13 mei 1970 (*Trb.* 1973, 165).

Een toelichtende nota bij dit protocol gelieve u hiernevens aan te treffen.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

M. VAN DER STOEL.

TOELICHTENDE NOTA

Het onderhavige Protocol tot wijziging van de op 25 februari 1954 te Parijs tot stand gekomen Overeenkomst inzake stations op de Noordelijke Atlantische Oceaan, met bijlagen (*Trb.* 1955, 80), zoals laatstelijk gewijzigd bij het Protocol van 13 mei 1970 (*Trb.* 1971, 109), is door de Internationale Burgerluchtvaart Organisatie (ICAO) opgesteld ingevolge aanbevelingen van de van 7 tot en met 23 maart 1972 te Parijs gehouden zevende ICAO-conferentie inzake stations op de Noordelijke Atlantische Oceaan.

Deze conferentie bleek noodzakelijk omdat Israël de overeenkomst per 30 juni 1972 had opgezegd en over de verdeling van de daardoor ontstane extra financiële lasten overeenstemming moest worden bereikt. Mede doordat Spanje instemde met een substantiële verhoging van zijn contributie en omdat Finland tot de overeenkomst toetrad, kon een voor alle partijen bevredigende regeling worden getroffen.

Ter conferentie lieten de Verenigde Staten weten dat zij per 1 juli 1973 station „E” wensten op te geven, daar hun budget ten behoeve van meteorologische waarnemingen niet groot genoeg was om zowel het huidige aantal schepen in de vaart te houden als tegelijkertijd in de komende drie jaar vier meteorologische satellieten in omloop te brengen. Hoewel de Verenigde Staten daarmee in feite vooruit lopen op de evaluatie welke nog plaats moet vinden om na te gaan in hoeverre de alternatieve satelliettechnieken voldoende gegevens kunnen opleveren om althans een deel van de weerschepen overbodig te maken, had hun besluit tot gevolg dat de overeenkomst moest worden gewijzigd. Daar per 1 juli 1974 tevens een Noors-Zweeds schip wegens veroudering uit de vaart dient te worden genomen en vervanging hiervan, gelet op de daarmee gemoeide investeringen, op moeilijkheden stuit is besloten de in verband daarmee noodzakelijke wijziging in hetzelfde wijzigingsproto-

Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

col op te nemen. Beide wijzigingen zijn in het ter goedkeuring aangeboden protocol opgenomen.

Behalve over de herverdeling van de financiële lasten en over de wijziging van de overeenkomst is op de conferentie uitvoerig gesproken over de verdere voortzetting van de overeenkomst, aangezien verscheidene landen een andere lastenverdeling wensten door te voeren.

Het bleek dat partijen algemeen overtuigd waren van de noodzaak om voor meteorologische doeleinden een netwerk van stations in de Noordelijke Atlantische Oceaan te handhaven zolang geen andere betrouwbare waarnemingstechnieken de noodzakelijke meteorologische gegevens verschaffen. De conferentie stond echter wel in het teken van de door sommige landen, met name belangrijke financiers als België en Zwitserland, gewenste beëindiging van het huidige verdrag en sluiting van een nieuw verdrag onder auspiciën van de Wereld Meteorologische Organisatie WMO (laatstelijk *Trb.* 1967, 193).

Deze vervanging van het verdrag zou kunnen leiden tot

a. verbreding van de basis, waardoor meer landen aan het financieringssysteem zouden gaan bijdragen, en

b. een naar de mening van deze landen rechtvaardiger kostenverdeling.

Een schema van acties werd ter vergadering ontwikkeld om te komen tot de beëindiging van de huidige overeenkomst op 30 juni 1975 en de totstandkoming van een nieuw verdrag, dat, ten einde de continuïteit te verzekeren, op 1 juli 1975 in werking moet treden. Met de opstelling van een nieuw verdrag heeft de WMO inmiddels een aanvang gemaakt.

Na de opstelling van het schema hebben de Verenigde Staten, eveneens om budgettaire redenen, op 15 juni 1973 op grond van artikel 20 daarvan de overeenkomst tegen 30 juni

1974 opgezegd. Ook Canada en Zwitserland hebben kort daarop de overeenkomst op grond van artikel 20 opgezegd.

Niettegenstaande deze ontwikkeling is de Nederlandse Regering met de overige overeenkomstsluitende partijen van oordeel dat het afgesproken schema ware uit te voeren, omdat daardoor naar haar mening het belang om ook in de toekomst de nodige meteorologische gegevens te verkrijgen, het beste is gediend. Derhalve is de Regering voornemens het onderhavige protocol te ondertekenen en legt zij het ter goedkeuring voor.

Over de implicaties van de opzegging van de overeenkomst door de drie genoemde landen zal uiteraard tussen alle betrokken landen nader overleg moeten worden gevoerd.

Het protocol is op grond van artikel 3, eerste lid, voor de ondertekend hebbende partijen in werking getreden op 1 juni 1973. Op dat tijdstip was voldaan aan de in dit artikel gestelde voorwaarde dat het door de meerderheid der regeringen, partij bij de huidige overeenkomst, was ondertekend en dat tot de ondertekenaars behoren die regeringen, welke op 1 juli 1972 verantwoordelijk waren voor de exploitatie of de financiering van ten minste 17 weerscheperen. Getekend hebben tot nu toe Denemarken, Frankrijk, Ierland, het Verenigd Koninkrijk, de Verenigde Staten, Zwitserland, West-Duitsland, Canada, Pakistan, Zweden en Italië. Zoals ook de overeenkomst zelf zal het protocol voor wat het Koninkrijk betreft alleen voor Nederland gelden.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,

T. E. WESTERTERP.

De Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken,

L. J. BRINKHORST.